

ἐκείνον αἰσθήματος καὶ γὰρ ἐνθουσίαση ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπαρξιν πρὸς τὸ κατ' ἰδέαν ἐκείνου, ὅπερ οὐδέποτε πρέπει νὰ χάσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ δύναται μόνον νὰ εὐδοκιμήσῃ· διότι καὶ ἐὰν ἐπιχειρεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ ἄλλως πῶς ἀνθρώπινόν τι σχέδιον, ἤθελε πράξει ἀπερισκέψιαν ἐπικίνδυνον.

Ὅποیان ὁμῶς ἀσύγνωστον θρασύτητα, ὁποῖαν ἀσέβειαν πράττει ἡ ἀναλαμβάνουσα τὰ καθήκοντα τῆς παιδαγωγοῦ χωρὶς νὰ συναίσθανθῇ τὴν ἱερωσύνην, ἣν περιβάλλεται· χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην προσερχομένη καθίσταται συνεργὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως διαπλάσῃ τὸ εὐγενέστατον καὶ τελειότατον τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων αὐτοῦ!

Ἡ ἀγωγή λοιπὸν ὅπως ἀναπτύξῃ καὶ τελειοποιήσῃ σκοπίμως πάσας τὰς δυνάμεις τοῦ παιδός, τὰς τε πνευματικὰς καὶ φυσικὰς, ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβοῦς ἀπὸς τοὺς γενικοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὰ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ σπουδάσῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἐνεργείας αὐτῆς· διότι τοιοῦτον εἶναι τὸ σπουδαῖον καὶ ἀπαραίτητον προσὸν πάσης παιδαγωγικῆς μεθόδου ἀξίας τοῦ ὀνόματος τούτου. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶμεν περαιτέρω ἀνάγκη εἶναι νὰ εἰπώμεν ὅτι αἱ μέθοδοι αὗται, αἱ τοσοῦτον ποικίλαι καὶ διάφοροι κατὰ τὰς ἐφαρμογὰς, ἀποτελοῦσιν, ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν, γενικὸν τινὰ ὅρον τροποποιούμενον διαφοροτρόπως· ὁ δὲ ὅρος οὗτος, ὅς ἡ φύσις, παρέχει τῇ παιδαγωγῇ, εἶναι ἡ ἀσκήσις.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λησμονώμεν ὅτι οὔτε τὰ ὄργανα, οὔτε αἱ κλίσεις, οὔτε αἱ δεξιότητες δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσι κανονικῶς ἄνευ τῆς ἀσκήσεως· καὶ ὅτι καὶ αὗται αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ τελειοποιηθῶσι ἄλλως πῶς εἰ μὴ διὰ τῆς ἀσκήσεως. Διότι ἡ δραστηριότης προκαλεῖ καὶ ἐνισχύει τὴν δραστηριότητα.

Δὲν διατρέβομεν ἐγκαταθεῖν περὶ τὸν σπουδαῖον τοῦτον νόμον· διότι μετ' ὀλίγον θέλομεν πορισθῇ ἐξ αὐτοῦ τὰ ὠφελιμώτατα τῶν συμπερασμάτων ἡμῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ὑπὸ Γ. Α. Π.

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, Ἰδε-ἀριθ. 4).

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφάνη πρόσωπόν τι εἰς τὸ παράθυρόν· ἡ δὲ Βιρδὼ παρέσθυσεν ἀναγνώρισα αὐτὸ ἐψιθύρισε πρὸς τὸν θεὸν τῆς ὁρᾶς αὐτῆς ἦτο ἡ γυνή, ἥτις ἦτο κατὰ τὴν παραλίαν. Ὁ Κύριος Αὐδῆλιος ταχέως ἀναβέβηκε πρὸς τὸ παράθυρον ἐταράχθη· καὶ ἡ μὲν Βιρδὼ κατενόησε τὴν ταραχὴν του, ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν εἶπε. Τὸ δὲ πρόσωπον ἐκεῖνο ἀμέσως ἀπεσύρθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ δὲν τὸ μετὰεῖδε. Διὰ τί ὁμῶς ἐταράχθη; διὰ τί ἠρρυθρίσεν; ἠγγίνει καὶ αὐτὸς τὸ αἶτιον. Ἀλλ' ἐθυμώθη κατὰ τοῦ

κυνός, ἐνεκα τῆς διαγωγῆς του· ὑποψία δέ τις εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ψυχὴν του μήπως κακὸν τι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνείχετο ἡ Βιρδὼ ἐπεφυλάσσετο εἰς αὐτόν. Λαβὼν λοιπὸν τὴν μικρὰν γαῖρα αὐτῆς καὶ θλίβων αὐτὴν ἐν τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ, εἶπε Ἀθανάσι· ν' ἀγαπήσῃς, Βιρδὼ, ἄλλον τινὰ καλλιὸν ἢ τὸν θεὸν Γεώργιον καὶ νὰ ὑπάγῃς μετ' ἐκείνου· Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ ἀνησυχήσασα ἡ Βιρδὼ, ἐσκέπτετο τὴν ἁπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Ῥοβῆρ ἀναπηδήσας καὶ θλακτῶν δυνατὰ πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπου εἶχε φανῇ πρὸ ὀλίγου ἡ γυνή, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν της. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀξιωματικὸς ἀποχωρήσας ταχέως ἐσύριξεν εἰς τὸν κύνα, ὅστις τῶρὰ τοὺς ἠκολούθησεν.

«Ἀπορῶ, θεῖε, διὰ τί ὁ Ῥοβῆρ ἀγαπᾷ τοσοῦτο τὴν γυναῖκα ἐκείνην», εἶπεν ἡ Βιρδὼ σοβαρῶς. «Δὲν εἶναι τοῦτο ἀστεῖον; Ἐῖναι δὲ πολὺ ὠραία».

«Τίνος ὁμοιάζει;» ἠρώτησεν ὁ γέρον ταχέως.

«Πολὺ ὠραία», ἐπανέλαβε τὸ κοράσιον, «Πιθανὸν νὰ ἔλθῃ σήμερον εἰς τὴν παραλίαν καὶ τότε θὰ τὴν ἴδῃς». «Ἀλλὰ δὲν φροντίζω νὰ τὴν ἴδω», ἀπήντησεν αὐτὸς ἀποτόμως.

«Ἀλλὰ θέλω νὰ τὴν ἴδῃς», εἶπε πάλιν ἡ Βιρδὼ, «ἐγὼ ὁμοιάζω τὸν Ῥοβῆρα κατὰ τοῦτο, καὶ ἤθελα χαρῇ πολὺ νὰ τὴν γνῶρισω».

«Διὰ τί, παιδίον μου;» ἠρώτησε σπουδαίως ὁ ἀξιωματικὸς.

«Διότι αὐτὴ εἶναι πολὺ ὠραία, ἀγαθὴ, ὡς νομίζω, καὶ φαίνεται πολὺ τεθλιμμένη», εἶπεν ἡ Βιρδὼ μετὰ συγκινήσεως.

Ἀλλ' ὁ Κύριος Αὐδῆλιος, ὅστις κατείχετο πάντοτε ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως τις παρουσιάσθῃς, ὡς γονεὺς ἢ συγγενὴς ζητήσῃ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν Βιρδὼ, βλέπων νῦν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κυνὸς πρὸς τὴν ξένην, ἀπεφάσισε νὰ προκάθῃ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ὅθεν κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς κόρης εἶπε πρὸς αὐτήν,

«δὲν νομίζω ὅτι σήμερον θὰ ἐξέλθῃμεν πάλιν διότι φοβοῦμαι μήπως χάσωμεν τὸν Ῥοβῆρα. Τοιαύτη ἀσθενὴς πρόφασις δὲν ἤρμοζε μὲν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον· ἀλλ' ὅλος ὁ τρόπος αὐτοῦ ἦτο κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν παράδοξος.

«Ἀπορῶ, διὰ τί ὁ Ῥοβῆρ φροντίζει τόσο πολύ περὶ τῆς ξένης ἐκείνης», ἔλεγε καθ' ἑαυτήν ἡ Βιρδὼ, ὡς νὰ μὴ ἡδύνατο αὐτὴ νὰ σκεπτηται ἔτι περὶ ἄλλου τινός, καὶ ἐπειτα μετὰ πρᾶσθός τοις εἶπε· «θεῖε, πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃς σὺ τὴν γυναῖκα· διὰ νὰ μοι εἰπῇς ἂν κατὰ τι ὁμοιάζω πρὸς αὐτήν».

«Διὰ τί ὑποθέτεις ὅτι ὁμοιάσεις σὺ πρὸς αὐτήν;» ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ θεὸς της.

«Διότι ὁ Ῥοβῆρ ἴσως εὐρίσκει ὅτι αὐτὴ μὲ ὁμοιάζει καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀγαπᾷ· ὁ δὲν ἤθελε ἰσοβαρῶς φροντίζει περὶ αὐτῆς ἄνευ λόγου τινός».

Ὁ ἀξιωματικὸς οὐδὲν ἀπήντησε πρὸς ταῦτα, ἀλλ' ἔτρεψε τὴν ὁμιλίαν πρὸς ἄλλο τι· διότι πᾶσα λέξις προφερομένη ὑπὸ τῆς Βιρδῶς ἐφαίνετο ὅτι παρεῖχεν αὐτῇ νέαν ἀνησυχίαν· τὴν ἡμέραν λοιπὴν ἐκείνην δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, ἡ δὲ Βιρ-

δὲν δὲν ἐπέμενε εἰς τὴν αἰτησίν της· διότι αὐτὴ ἰδίαν μὲν θέλησιν δὲν εἶχεν, ὑπερέχαιρε δὲ εὐαρεστοῦσα εἰς αὐτόν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 3).

Ἐνταῦθα ὑπεδέχθη τοὺς Εὐρωπαίους πρέσβεις μὲν Σεπτεμβρίῳ τοῦ ἔτους 1869 μετὰ φιλοφροσύνης, ἥτις θὰ ἔτιμα πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν αὐλήν, ἐν ᾗ θὰ ἐλάμβανε χώραν. Ἐκτοτε ὁ Τυκόκ καὶ πολλοὶ τῶν ἀποστατῶν ἡγεμόνων ἐμνηστεύθησαν, καὶ τὰ πάντα ἤδη μᾶς παρακινουσι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, διὰ μονίμου κυβερνήσεως καὶ καλῆς διοργανώσεως, οἱ πόροι τοῦ τόπου θὰ ἀξηθῶσι ταχέως. Ἦρχισαν ἤδη νὰ ἐκτείνωσι τηλεγραφικὰς γραμμὰς, ἔκτισαν φάρους καὶ Ἀγγλικὴ ἑταιρία ἐπεφορτίσθη νὰ καλλιεργήσῃ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα του.

Ἦδη κατασκευάζουσιν ὠραίῳ σιδηρόδρομον μετὰ ξύ· Ὁξάκας καὶ Ἰεδώ· τράπεζα δ' Ἀγγλικὴ ἐπεφορτίσθη νὰ κόψῃ νόμισμα διὰ τὸν τόπον καὶ τὰ πάντα δεικνύουσιν ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας εἰσέρχεται εὐρυχώρως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Ἐσχάτως ἐστάλησαν πλείστοι νέοι καὶ νέαι εἰς ἅπαντα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἵνα σπουδάσωσι καὶ μεταφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὰς γνώσεις τῶν χωρῶν μας.

Ἐν ὀλίγοις ἐτεσιν οἱ Ἰάπωνες διωργάνωσαν 18,712 δημόσια σχολεῖα καὶ 2,356 ἰδιωτικὰ ἐν οἷς φοιτῶσι 1,725,000 παῖδες. Πρὸς δὲ καὶ 50 διδασκαλεῖα ἔχοντα 5,022 μαθητάς, 20 ἡνώτερα τῆς κυβερνήσεως ἐπαγγελματικὰ ἔχοντα 3973 μαθητάς. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ἰαπωνία ὑπεδέχθη ἐπισήμως τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἐκήρυξε τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως ἐν ᾗ ἅπαντα τὰ δημόσια κατὰστάματα σχολάζουσιν.

Β.

Ἡ γραφομένη τῶν Ἰαπώνων γλῶσσα ἐλήφθη ἐκ τῆς Σινικῆς, καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ὅλγοι ξένοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐκμάθωσιν αὐτήν. Ἡ λαλουμένη γλῶσσα εἶναι ἀπεναντίας, πολὺ εὐκολωτέρα, ὥστε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ὁ Εὐρωπαῖος δύναται νὰ τὴν μάθῃ ἱκανῶς ὥστε νὰ ἐννοήται. Ἐν Ἰαπωνίᾳ εἰσι πλείστοι διδασκαλαὶ γλωσσῶν, οἵτινες ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καθιστῶσιν ἐνημέρους τοὺς ξένους εἰς τὴν ἐν χρήσει γλῶσσαν. Ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι διὰ τριῶν λέξεων καὶ καλοῦ μνημονικοῦ εὐκόλως δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ. Αἱ λέξεις αὗται εἰσιν: Ἀριμάσκα δηλοῦσα ἀμφιβολίαν ἢ εἶναι ἢ οὐκ εἶναι ἀληθές; Ἀριμίζα, ἀρνήσιν ἢ οὐκ, δὲν εἶναι ἀληθές. Ἀριμάς, βεβαίως ἢ καὶ, εἶναι ἀληθές. Μαγνάων τις ἀκολουθῶς τὰς συνηθεστέρας λέξεις καὶ προστιθέμενος ταύ-

τας εἰς τὰς κυρίας ταύτας λέξεις, δύναται εὐκόλως νὰ ἐπιχειρήσῃ συνομιλίαν.

Τοῦ, δηλοῖ τέτοιον. Εἰς τὴν ὑπέρετρίαν ἀρκεῖ νὰ εἰπῶ: «Τοῦ, ἀριμάσκα» αὕτη θ' ἀπαντήσῃ «ἀριμάς» καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ θέλω ἔχει ἐνώπιόν μου κύα-θον καλοῦ τέτοιου.

Φοινὴ σημαίνει τὸ πλοῖον· ἐὰν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἐὰν κατέπλευσε, λέγω: Φοινὴ «ἀριμάσκα» καὶ μοὶ ἀπαντῶσιν εἴτε «ἀριμάς», εἴτε «ἀριμίζα», ἐὰν τε ἀφίκετο ἢ μή.

Ὁλόκληρος χρειάζεται βίος, ὅπως μάθῃ τις κατὰ βάθος τὴν Ἰαπωνικὴν, ἥτις ἀκριβῶς εἰπεῖν δὲν δύναται νὰ ταχθῇ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκονομίᾳ οὐδεμιᾶς ἐτέρας γλώσσης, καίτοι συγγενεὺς πῶς πρὸς τὴν σινικὴν. Ἐν αὐτῇ διακρίνονται τέσσαρες κύριαι διάλεκτοι· μία ἐν τῷ βορρᾷ τῆς αὐτοκρατορίας, δευτέρα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, τρίτη ἐν τῷ ἀρχιπελάγῳ, καὶ τετάρτη, ἡ καὶ κλασικὴ οὖσα, ἐν τῇ μεγαλονήσῳ τοῦ Νιφόν.

Ἡ γραφὴ τῶν Ἰαπώνων σύγκειται ἐκ χιλίων χαρακτήρων ἑκάστου ἐκπροσωποῦντος μίαν συλλαβὴν, μίαν λέξιν, ἢ ἰδέαν. Ἐξ ὧν τῶν χαρακτήρων, οἱ Ἰάπωνες παρεδέξαντο τεσσαράκοντα ὀκτώ, ἐκπροσωποῦντας τοὺς θεμελιώδεις τῆς γλώσσης ἥχους, καὶ οὗς ὠνόμασαν αἰροβά.

Τὸ αἰροβά καταστρόνεται ἐν τέσσαρσι στίχοις:

Ἰροβά Ἰνδοβάτο τσιρινούρου ροῦ
Βαγάγιο δαρέξο τσουνέ ναραμού
Οὐ βί νὸ οκουγιάμα Ρογέτε
Ἀσάκι γιουμεισί σεζόν οὖν.

Ἡ μετάφρασις τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν εἶναι ἀληθῆς μεθερμηνεύσις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς φιλοσοφίας. Ἰδοὺ ἡ ἐννοία:

Τὰ χρώματα καὶ τὰ ἀρώματα παρέρχονται,
Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν τὸ σταθερόν.
Ὁ ἐνεστὼς χρόνος ἀφανίζεται ἐν τῇ βαθείᾳ
ἀβύσσῳ τῶν ἐπακολουθουσῶν ἡμερῶν.
Εἶναι ὡς ἡ ἀμυδρὰ εἰκὼν ὀνείρου οὐδεμίαν
ἐμποιούντος ἀνησυχίαν.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας διδάσκουσι τοὺς παῖδας ν' ἀναγινώσκωσι, ἢ μάλλον νὰ ψάλλωσι τὸ ἀλφάβητον, ὡς καὶ τὴν χρῆσιν τῆς γραφίδος καὶ τοῦ μολυβδονοδύλου. Οἱ παῖδες πάντες, τοῦτο φαίνεται ἀναπόφευκτον, φοιτῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα, ἐπεὶ δὲ οἱ διδάσκαλοι φέρονται πρὸς αὐτοὺς μετὰ προσηθείας, ταχέως καὶ ἀσφαλῶς προοδεύουσιν. Δὲν εὐρίσκει λοιπὸν τις ἡλικιωμένον, εἴτε ἄνδρα εἴτε γυναῖκα, μὴ γινώσκοντα ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Οὐδέποτε ἀπλήρησα, λέγει ὁ περιηγητὴς ἐς οὐ λαμβάνομεν τὰς λεπτομερείας ταύτας, καὶ τὸν ἀθλιότερον ἀγροκόρον μὴ δυναμένον νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἀρμοῦσαν παραλαβὴν διὰ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεπιστευοῦμαι.